

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2616893079
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2616893079.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v právnej veci žalobcu: W. Z., nar. XX.X.XXXX, bydlisko M., Q.. L. M. XXXX/XX, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o určenie neprijateľných zmluvných podmienok zmluvy o revolvingovom úvere, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica, č.k. 6C/125/2016-172 zo dňa 17.06.2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti vo výroku I. v časti, kde súd určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, Dohoda o poskytovaní služieb č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, Rozhodcovská zmluva č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, sú ako neprijateľné zmluvné podmienky Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014 neplatné, m e n í tak, že súd určuje, že Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, Dohoda o poskytovaní služieb č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, Rozhodcovská zmluva č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014 sú neplatné.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I., kde súd určil, že ustanovenia článku 8, bod 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014 sú neplatné, s a p o t v r d z u j e s tým, že výrok v tejto časti správne znie: Súd určuje, že ustanovenia článku 8, bod 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014 v znení:“ V prípade omeškania Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) s úhradou mesačnej splátky alebo jej časti alebo záväzku podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá, je Dlžník (Spoludlžník 1, Spoludlžník 2) povinný zaplatiť Veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,04% dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 14,6% p.a.). Ak sa z dôvodu omeškania Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) s úhradou mesačnej splátky o viac ako tri mesiace stali podľa článku 13 ods. 13.1 písm. a) tejto zmluvy o RÚ okamžite splatnými všetky záväzky Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) podľa tejto zmluvy a/alebo Dohody o poskytovaní služieb, je Dlžník (Spoludlžník 1, Spoludlžník 2) povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,04% dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 14,6% p.a.).“ sú ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatné.

III. Vo zvyšnej napadnutej časti (výrok II.) a v závislom výroku III. sa rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

IV. Odvolanie žalovaného voči výroku IV. sa odmieta.

V. Žalobkyni sa priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. rozhodol tak, že Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, dohoda o poskytovaní služieb č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, ustanovenia článku 8, bod 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, Rozhodcovská zmluva č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, sú ako neprijateľné zmluvné podmienky Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014 neplatné, výrokom II. určil, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014 je bezúročná a bez poplatkov. Výrokom III. rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania, ktoré súd žalobcovi priznáva v rozsahu 100 %. O tejto výške náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením a výrokom IV. rozhodol o tom, že žalovaný je povinný zaplatiť na účet tunajšieho súdu súdny poplatok v sume 199 eur.

2. Súd prvej inštancie rozsudok po citovaní § 37 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 11, § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 2), § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, vecne odôvodnil tým, že Žalobca sa žalobou domáhal toho, aby súd určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, Dohoda o poskytovaní služieb č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, ustanovenia článku 8, bod 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, Rozhodcovská zmluva č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, sú ako neprijateľné zmluvné podmienky Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014 neplatné. Žalobca tiež žiadal, aby súd určil, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014 je bezúročná a bez poplatkov. V danom prípade ide nepochybne o určovaciu žalobu. Súd v konaní najskôr skúmal, či boli splnené podmienky na podanie žaloby, teda či sú splnené predpoklady ustanovené právnymi predpismi na to, aby súd mohol konať o predmete tohto konania. Nevyhnutným predpokladom na podanie určovacej žaloby je preukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení podľa ust. § 137 písm. c) Civilného sporového konania. Tento záujem býva spravidla daný v prípade, ak sa nemožno domáhať priamo plnenia a ak by právne postavenie žalobcu bez takéhoto určenia bolo neisté. Poukazujúc na právoplatnú judikatúru, naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c) CSP je daný vtedy, ak existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť; nie je pritom rozhodujúce, ako táto neistota vznikla (Rozsudok NS SR, sp. zn. 5 Cdo 36/1999). Podľa § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Podľa názoru súdu naliehavý právny záujem na uvedených určeníach aj vzhľadom na citované ustanovenie je daný. Tiež je zrejme, že bez preskúmania žalobcom uvedených dokumentov sa postavenie žalobcu javí ako neisté, najmä tým, že môže byť negatívne ovplyvnená jeho finančná situácia. Súd pritom vychádza aj zo súdnej praxe v obdobných veciach, keď u žalobcu ako u slabšej sporovej strany existuje veľký predpoklad, že by plnil aj to, čo by nemal plniť. Mal za to, že žalobcove právne postavenie ako spotrebiteľa je ohrozené, pričom toto ohrozenie nemožno odstrániť iným spôsobom ako určovacou žalobou.

3. Žalovaný má aj mal v predmete svojej činnosti aj poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Z uvedeného je potom nutné vyvodiť záver, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy bol dodávateľom a zároveň veriteľom podľa zák. ust. § 3 ods. 1/ zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy ako aj zák. ust. § 52 ods. 3/ Obč. zák., pretože túto činnosť vykonáva v rámci svojho podnikania. Žalobca v zmluvnom vzťahu vystupoval ako fyzická osoba - občan, teda ide o spotrebiteľa ako to vyplýva z ust. § 2 písm. b/ zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a tiež zák. ust. § 52 ods. 4/ Obč. zák., pretože nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Okolnosť, že by žalobca konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti z pripojenej zmluvy nevyplýva a žalovaný takéto postavenie žalobcu netvrdil. Vzhľadom na postavenie účastníkov zmluvného vzťahu zo zmluvy je zrejme aj s poukazom na ust. § 52 ods. 1/ Obč. zák., že ide o vzťah spotrebiteľský, zo spotrebiteľskej zmluvy. Z uvedeného je potom nutné vyvodiť záver, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy bol dodávateľom a zároveň veriteľom podľa zák. ust. § 3 ods. 1/ zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy ako aj zák. ust. § 52 ods. 3/ Obč. zák., pretože túto činnosť vykonáva v rámci svojho podnikania. Z obsahu zmluvy vyplýva, že ide o žalovaným vopred pripravené tlačivo zmluvy a obchodných podmienok a to pre širší vopred neurčený okruh účastníkov

ako dlžníkov, na príprave ktorých sa dlžník nepodieľa (okrem údajov, ktoré sa do zmluvy len dopĺňajú) a nemá ani možnosť zásadným spôsobom meniť jej obsah. Menia sa len údaje v kolónkach ohľadne osoby veriteľa, jeho osobných identifikačných údajov a tie časti zmlúv, ktoré sú vybodkované a dopĺňajú sa tam výška úveru, počet splátok, výška splátky, výška poplatku.

4. Ak ide potom o vzťah dodávateľ a spotrebiteľ, pričom je zrejmé z obsahu listín, že ide o zmluvu, aká sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, ide o vzťah spotrebiteľský podľa ust. § 52 ods. 1/ Obč. zák. a to bez ohľadu na jej právnu formu. Z obsahu zmluvy totiž vyplýva, že žalovaný a žalobca uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Predmetom je poskytnutie finančných prostriedkov, teda ide o dočasné poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré sa dlžník zaviazal vrátiť veriteľovi za dohodnutých podmienok. Zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa zák. o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy musí mať písomnú formu. Absencia písomnej formy má za následok jej absolútnu neplatnosť. V danom prípade písomná forma je zachovaná. Súd po preskúmaní zmluvy dospel k záveru, že táto neobsahuje niektoré základné náležitosti tak, ako to má na mysli § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, najmä § 9 ods. 2 písm. f), j), k) zákona č. 129/2010 Z.z.. Zmluva neobsahuje presné určenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V oznámení veriteľa o schválení úveru je síce uvedený dátum poslednej splátky úveru, avšak v samotnej zmluve nie sú uvedené náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.. Zmluva neobsahuje ani presnú výšku toho ktorého nároku tak, ako to má na mysli uvedené zákonné ustanovenie. Spotrebiteľ podľa citovaných zákonných ustanovení má právo na informácie o tom, v akej sume splatí samotnú istinu úveru v mesačných dohodnutých splátkach, akú sumu z toho platí na úroky a v akej výške platí tie úroky. V danom prípade takýto údaj v zmluve absentuje. V čl. 6. zmluvy je špecifikované, že žalobca zaplatí celkom sumu 2142,06 eur, čo predstavuje ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) vo výške 42,80 %, keďže žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1500,- eur. Výška RPMN však bola v zmluve uvedená vo výške 25,42 %. Na druhej strane v bode 5. zmluvy je uvedená RPMN vo výške 26,17 %. V zmluve teda nie je jednoznačne a presne uvedená RPMN tak ako to vyžaduje § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.. Pre absenciu týchto náležitostí zmluvy treba považovať tento spotrebiteľský úver za úver bez poplatkov a bez úrokov ako to vyplýva zo zákona za zákonného ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu podpísania zmluvy.

5. Dohoda zrážok zo mzdy zo dňa 17.10.2014 nebola individuálne dojednaná, o čom svedčí aj dátum jej podpisu, rovnaký ako dátum podpisu zmluvy o revolvingovom úvere. Svojím obsahom spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda žalobcu. Pri uzatváraní dohody dlžník spotrebiteľ musí viesť pohľadávku akého druhu zabezpečuje dohoda o zrážkach zo mzdy a v akom rozsahu. Z týchto dôvodov je neurčitá podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný nepreukázal ani skutočnosť, že žalobcu poučil o následkoch uzavretia Dohody o zrážkach zo mzdy. Dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje zrážať zo mzdy žalobcu sumu z titulu pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere bez možnosti preskúmania súdom, či táto zmluva spĺňa všetky náležitosti zákonom požadované, ktorá otázka môže mať vplyv na rozsah týchto zrážok. Vykonaným dokazovaním nemal súd za preukázané, že by žalobca ako spotrebiteľ mal možnosť odmietnuť zabezpečovací prostriedok poskytovaného úveru, a teda že by tento právny úkon uzatvoril slobodne. Takýto úkon je už aj vzhľadom k uvedeným skutočnostiam neplatný a v rozpore so znením § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 9C/271/2015 zo dňa 8.1.2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/257/2016 zo dňa 27.4.2017).

6. V § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka sú vymenované ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré zákon považuje za neprijateľné podmienky. V uvedenom ustanovení však nejde o úplný (taxatívny) výpočet zmluvných podmienok, preto za splnenia zákonných podmienok, je možné za neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve považovať aj iné zmluvné ustanovenie. Vo všeobecnosti však ide o zákonom stanovený zákaz používania neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré sú podľa zákona neplatné. V zmysle vyššie uvedeného má súd za to, že aj Dohodu o poskytovaní služieb je možné považovať za uzavretú v rozpore s dobrými mravmi, keď na základe tejto dohody sú spotrebiteľovi vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadaval, a pri ktorom v podstate ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo, čo mu ani nebolo dodané, pričom rozpor s dobrými mravmi vidí súd tiež v tom, že veriteľ zinkasuje poplatok za službu, hoci žiadnu službu spotrebiteľovi neposkytol, a možno ani v budúcnosti neposkytne. Spotrebiteľ tiež platí aj z tejto sumy poplatku úroky z úveru, hoci mu v tejto sume úver poskytnutý nebol

a tiež zo zmluvných dojednaní nevyplýva povinnosť veriteľa zinkasovaný poplatok vrátiť spotrebiteľovi po splnení záväzku zaplatiť všetky splátky úveru včas a riadne, čo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu aj v časti o určenie neplatnosti Dohody o poskytovaní služieb je dôvodná, a preto jej v celom rozsahu vyhovel (rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 9C/66/2015 zo dňa 28.9.2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/39/2016 zo dňa 24.2.2016).

7. Pokiaľ ide o Rozhodcovskú zmluvu, v danom prípade je návrh Rozhodcovskej zmluvy pripravený na predtlačenom tlačive, do ktorého sa ďalej len vpisujú požadované údaje, a teda spotrebiteľ (žalobca) nemá nijakú možnosť obsah zmluvy zmeniť. Jedinou alternatívou spotrebiteľa je prijať, resp. odmietnuť návrh spotrebiteľskej zmluvy, resp. rozhodcovskej zmluvy ako celok. Pre spotrebiteľov je pritom významné ustanovenie § 19 písm. d) CSP, ktoré ustanovuje, že spotrebiteľia si v rámci riešenia veci pred súdom môžu na konanie vybrať aj súd s príslušnosťou podľa adresy ich trvalého pobytu. Rozhodcovská doložka však zväčša - a je tomu tak aj v danom prípade - dáva na výber tomu z účastníkov, ktorý začne konanie skôr, pričom v praxi je reálny predpoklad, že na súd sa neobrátí spotrebiteľ, ktorý úver získal, ale naopak dodávateľ/veriteľ, ktorý úver spotrebiteľovi poskytol. Zmluvná podmienka - rozhodcovská doložka, v zmysle ktorej nie je daná možnosť výberu medzi štátnym a rozhodcovským súdom/rozhodcom žalujúcej strane, prípadne v zmysle ktorej takáto možnosť výberu je síce daná, ak ale už dôjde k výberu rozhodcovského súdu/rozhodcu žalujúcim dodávateľom, je spotrebiteľ nútený sa podrobiť rozhodcovskému konaniu, je podľa § 53 ods. 1 písm. r) Občianskeho zákonníka neprijateľnou zmluvnou podmienkou. V zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka je potom takéto zmluvné ustanovenie (rozhodcovská doložka) neplatným zmluvným dojednaním. Rovnako ako v prípade Dohody o zrážkach zo mzdy súd nemal preukázané, že by žalobca ako spotrebiteľ mal možnosť odmietnuť rozhodcovskú zmluvu, a teda že by tento právny úkon uzatvoril slobodne. Takýto úkon je preto neplatný a v rozpore so znením § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

8. Žalobca žiadal vyhlásiť za neplatné aj ustanovenie článku 8, bod. 8.1. zmluvy, podľa ktorého dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (14,6 % p.a.) v prípade jeho omeškania s úhradou mesačnej splátky úveru alebo jej časti podľa Dohody o poskytovaní služieb, a v prípade jeho omeškania s úhradou mesačnej splátky úveru o viac ako tri mesiace ak sa stali okamžite splatnými všetky záväzky dlžníka. Právo žalobcu na zmluvnú pokutu vznikne v zmysle zmluvy samotným porušením povinnosti dlžníka, a to v okamihu jeho porušenia povinnosti, pričom toto právo nie je podmienené vykonaným žiadneho úkonu zo strany veriteľa (napr. prerušením či obmedzením výšky úveru). Zmluvnú pokutu bude dlžník povinný zaplatiť veriteľovi bez ohľadu na dĺžku doby, ktorá dlžníkovi zostávala do zaplatenia úveru. Predmetný text je súčasťou formulárových zmluvných dojednaní, bez možnosti, aby do nej spotrebiteľ nejakým spôsobom zasiahol. Súd je toho názoru, že medzi zmluvnými stranami neprišlo ani v bode 8.1. k individuálnemu dojednaniu, v dôsledku čoho aj toto ustanovenie je neprijateľné, a teda aj neplatné.

9. O náhrade trov konania sporových strán súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, a to po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia.

10. Nakoľko žalobca je v konaní podľa § 4 ods. 2 písm. u) zák. č. 71/1992Zb. o súdnych poplatkoch oslobodený od platenia súdnych poplatkov, súd podľa § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch zaviazal žalovaného, ktorý nebol v konaní úspešný, podľa položky 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov na zaplatenie súdneho poplatku v sume 199,- eur za každý výrok rozsudku t.j. 2x 99,50 eur, spolu v sume 199,- eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b, f) a h) CSP. Uviedol, že namieta, rozpor výroku I. a § 298 CSP. Ďalej to, že ohľadne určenia dohody o zrážkach zo mzdy, rozhodcovskej zmluvy a dohody o poskytovaní služby uvádza, že ide o zmluvné podmienky zmluvy o revolvingovom úvere, čo nemá oporu v žiadnom vykonanom dôkaze a ani z odôvodnenia nie je zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie usudzuje, že ide o zmluvné podmienky úverovej zmluvy, ak všetky označené právne úkony sú samostatné čo do ich formy, a rovnako aj čo do ich vzniku.

12. Ohľadne určenia dohody o zrážkach zo mzdy, rozhodcovskej zmluvy a dohody o poskytovaní služby súd neuvádza žiadne preukázané skutkové okolnosti, ktorých posúdením dospel k záveru o značnej nerovnováhe v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Výrok o určení týchto právnych úkonov ako neprijateľné podmienky spochybňuje samotné odôvodnenie, pretože súd uvedené úkony označuje za neurčité a teda za neplatné z dôvodu § 37 Občianskeho zákonníka.

13. Žalovaný namieta rozhodnutie o určení, že bod 8.1 v článku 8 zmluvy o revolvingovom úvere je neprijateľnou podmienkou, pričom súdom uvádzané dôvody sú v priamom rozpore s § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Z rozsudku ani nie je zrejmé, prečo súd uvedené zákonné ustanovenia vôbec nepoužil pri rozhodovaní, čo by mal spraviť aj bez toho, ak by žalovaný aj na ne v rámci konania nepoukázal (pričom žalovaný tak spravil).

14. Napríklad súd prvej inštancie uvádza, že zmluvnú pokutu je dlžník povinný platiť bez ohľadu na dĺžku doby, ktorá dlžníkovi zostávala do zaplatenia úveru. Prípustnosť zmluvnej pokuty v rámci spotrebiteľského právneho vzťahu pripustil napríklad Krajský súd v Trnave v rozsudku z 10.11. 2009, sp. zn. 21Cob/40/2009 : „Žiaden právny predpis, vrátane zákonných ustanovení upravujúcich spotrebiteľské zmluvy, súbežné uplatnenie nároku na úrok z omeškania a zmluvnú pokutu za porušenie zmluvného záväzku omeškáním splnenia peňažného záväzku nevyklučuje (nakoľko každé omeškание splnenia peňažného dlhu je zo zákona sankcionované úrokom z omeškania, ustanovenia o možnosti dojednania zmluvnej pokuty by v tejto súvislosti stratili zmysel).“

15. Pokiaľ právna úprava výslovne obsahuje pravidlá regulujúce maximálnu výšku sankcií za omeškание resp. porušenie zmluvných povinností, nie je možné len na základe toho, že ustanovenie o zmluvnej pokute nie je individuálne dohodnuté konštatovať, že ide o neprijateľnú podmienku.

16. Spájanie doby, po ktorú sa môže uplatňovať zmluvná pokuta, s dobou, ktorá dlžníkovi zostávala do zaplatenia úveru, nemá ani v napádanom rozsudku žiadne zdôvodnenie. Právna úprava pritom určuje reguláciu (prijatou za účelom ochrany spotrebiteľa) maximálnu výšku všetkých sankcií a tiež aj obmedzenie, v zmysle ktorého po dosiahnutí konkrétnej sumy sankcií je možné uplatňovať len zákonný úrok z omeškania. Prijatím tejto regulácie bolo teda výslovne určené, čo ako sankcia možné je. Závery súdu vyjadrené v rozsudku a jeho odôvodnení sú len všeobecne, neurčité a nekonkrétne.

17. Žalovaný ďalej namieta nesprávnosť rozsudku, pretože v ňom sa ohľadne dohody o poskytovaní služieb uvádza, že spotrebiteľ platí z poplatku za služby aj úrok. V konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by mohol takýto záver súdu odôvodniť. Rovnako v konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, na základe ktorého by súd mohol dospieť k záveru o „vnútení služieb“, pričom z rozsudku ani nevyplýva o akú formu vnútenia malo ísť.

18. Žalovaný namieta aj nesprávne skutkové závery súdu, ktoré sú v rozpore s vykonaným dokazovaním, pretože

- z rozhodcovskej zmluvy (bod 2) vyplýva, že jej uzavretie nie je podmienkou a ani predpokladom pre uzavretie úverovej zmluvy,
- z dohody o poskytovaní služieb (čl. I., bod 1,2) vyplýva, že jej uzavretie nie je podmienkou a ani predpokladom pre uzavretie úverovej zmluvy,
- z dohody o zrážkach zo mzdy vyplýva, že jej uzavretie nie je podmienkou a ani predpokladom pre uzavretie úverovej zmluvy, obsahuje zákonom predpísané poučenie o dôsledkoch jej uzavretia.

19. Postup konajúceho súdu je potom vcelku nepochopiteľný, kedy na jednej strane súd uvádza závery o vnútení služieb, o nevyvetlení dohody o zrážkach zo mzdy, no na strane druhej sa ich obsahom ani nezaoberal a celé odôvodnenie je založené na záveroch, ktoré s vecou nesúvisia.

20. Žalovaný namieta nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie ohľadne každej z označených úverových zmlúv, pretože každá z nich je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy. Jednou z takýchto príloh je aj oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.

21. Na podporu argumentu žalovaného poukazuje na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č.k. 13Co/111/2014 - 166, ktorý ohľadne významu oznámenia veriteľa ako súčasť zmluvy uviedol „V zmysle čl.7 zmluvných dojednaní (č.l.138) predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámení tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky. Poukázal, na rozsudok Krajského súdu v Nitre, č.k. 25Co/62/2019, Krajský súd v Banskej Bystrici , č.k. 25Co/2/2019, tiež na to, že aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 uviedol, že uvedený údaj je možné uviesť v akomkoľvek dokumente tvoriacom zmluvu. Cit. „Článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči.“

22. Ak teda súd prvej inštancie konštatuje neuvedenie doby trvania zmluvy, konečnej splatnosti alebo iných údajov a svoj záver založil len na skúmaní obsahu zmluvy o úvere bez prihliadnutia na obsah zmluvných dojednaní či oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, potom ide o závery predčasné a neúplné.

23. V súvislosti s uvedením konečnej splatnosti žalovaný uvádza, že ak by súd prvej inštancie riadne zohľadnil všetko čo každú z označených úverových zmlúv tvorí, potom by musel zohľadniť aj to, že z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru.

24. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca zo zákona. Poukázal na Rozsudok Krajského súdu v Nitre, č.k. 25Co/62/2019. Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnený tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by „konečná splatnosť“ mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva ani zmena zákona, a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam.

25. Zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“ a konečnej splatnosti. V dôvodovej správe k predmetnému zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránia do budúca doterajšie možnosti rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo - podľa názoru najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jej eurokonformným výkladom.

26. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.

27. V súvislosti s uvedením doby trvania zmluvy žalovaný rovnako ako v prípade uvádzania konečnej splatnosti namieťa, že tento údaj všetky zmluvy obsahujú. V článku 9 ods. 9.12 zmluvných dojednaní sa uvádza, že „Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Veriteľ aj Dlžník môže revolving kedykoľvek vypovedať bez uvedenia dôvodu k časti tejto Zmluvy o RÚ upravujúcej uskutočnenie revolvingu (ďalej len „výpoveď revolvingu“). V prípade výpovede revolvingu tento nebude Veriteľom poskytnutý.“

28. Odvolanie proti výroku IV. odôvodňuje žalovaný rozporom s § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb., pretože rozhodnutie podľa tohto ustanovenia vyžaduje najskôr právoplatné rozhodnutie o veci samej. V čase vyhlásenia rozsudku a výroku IV. uvedená podmienka splnená nebola.

29. Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok v celom rozsahu zrušuje a vráti vec späť súdu prvej inštancie. Žalovaný si uplatňuje nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

30. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že Dohoda o zrážkach zo mzdy určite a zrozumiteľne neobsahuje výšku pohľadávky, ktorá má byť uvedeným zabezpečovacím prostriedkom zabezpečená. Opisuje len možné spôsoby jej vzniku - existujúce, budúce, podmienené záväzky v neurčitej výške, vymedzuje zabezpečovacie pohľadávky ako pohľadávky z úveru, vrátane revolvingov, prípadne zmluvné pokuty a prípadné jeho ďalšie pohľadávky, ktoré do budúca vyplynú zo zmluvy a jej prípadných dodatkov. Takéto dojednanie žalobca považuje za neurčité a nezrozumiteľné v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Neurčité je aj zvýraznené zmluvné dojednanie článku Dohody týkajúcej sa výšky splátok, podľa ktorého, ak nebude v ktoromkoľvek mesiaci zrážka zo mzdy vykonaná v dohodnutej výške, bez ohľadu na dôvod, má byť zrážka nasledujúci mesiac zvýšená nad dohodnutú sumu. Jedná sa o neprimerané zvýhodnenie zmluvnej strany veriteľa a predstavuje zároveň obchádzanie náležitostí Dohody o zrážkach zo mzdy.

31. Ako bolo vyššie uvedené ide o formulárový typ dohody, ktorý žalobca nemal možnosť ovplyvniť, takáto dohoda o zrážkach zo mzdy nebola individuálne dojednaná. Dohoda o zrážkach zo mzdy predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka.

32. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok újného práva, a to ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľné zmluvné podmienky). Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v euronekonformnom procese zrážok zo mzdy, na základe dohody o zrážkach zo mzdy, zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad (rozsudok C-106/77 Simmenthal).

33. Na zdôraznenie správnosti tohto záveru žalobca poukazuje na znenie písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-30/12, Valéria Marcínová/POHOTOVOSTĚ, s.r.o.: „Článok 6 smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni uplatňovaniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu preskúmať aj bez návrhu nekalosť zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere zabezpečenej dohodou o zrážkach zo mzdy, alebo neumožňuje v tejto súvislosti vnútroštátneho súdu vydať predbežné opatrenie za účelom pozastavenia vykonávania zrážok z dlžníkovej mzdy.“

34. Spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. Pri uzatváraní tejto dohody spotrebiteľ musí mať vedomosť, pohľadávku akého druhu a v akej výške dohoda o zrážkach zo mzdy zabezpečuje. V opačnom prípade sa vystavuje tomu, že veriteľ vymôže celú pohľadávku, prostredníctvom zrážok z dlžníkovej mzdy, ktorú by spotrebiteľ nebol povinný zaplatiť pri obligatórnom prieskume neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Ide o neprimerané zvýhodnenie veriteľa v neprospech spotrebiteľa, umožňujúce vymôcť pohľadávku vo výške, ktorá mu neprináleží.

35. Krajský súd Nitra vo svojom rozhodnutí zo dňa 22.11.2018 sp. zn. 2Co/221/2018 k dohode o zrážkach zo mzdy žalovaného uviedol nasledovné: „Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva, že z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie považoval dohodu o zrážkach zo mzdy za neplatnú z dvoch dôvodov. V prvom rade pre jej neurčitosť podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tiež preto, že ju posúdil ako formulárovú zmluvu, ktorá nebola individuálne dojednaná, keďže žalobkyňa pri jej podpise nemala na výber, jej uzatvorenie si osobitne nevyjedнала

a nemohla ovplyvniť jej obsah, čo má za následok jej neplatnosť aj podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 3 CSP pri posudzovaní danej veci zaoberal námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní. Súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia uviedol, že neurčitosť spočívala v tom, že z dohody nevyplýva, aká bude výška konečnej pohľadávky, ktorá mala byť zrážkami zo mzdy uspokojovaná. Na základe zistenia, že dohoda o zrážkach zo mzdy nie je dostatočne určitá v časti zabezpečenej pohľadávky, nie je možné prijať iný záver, ako záver o neprijateľnosti zmluvnej celej dohody, keďže určenie pohľadávky, ktorá má byť zrazená je obsahovou náležitosťou dohody o zrážkach zo mzdy podľa § 551 Občianskeho zákonníka. Za ustálenie zabezpečovanej pohľadávky však v žiadnom prípade nemožno považovať pohľadávky, ktoré možno vzniknú v budúcnosti tak, ako je to uvedené v čl. IV. predmetnej dohody. Odvolací súd nepopiera, že predmetná dohoda bola na samostatnom liste a bola označená ako dohoda o zrážkach zo mzdy. Avšak text dohody, vrátane poučenia, je napísaný veľmi malým a zle čitateľným písmom s úzkym riadkovaním, čo rovnako neumožňuje prijať záver o jeho dostatočnej zrozumiteľnosti."

36. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 9/2012 zo dňa 16. januára 2013, rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Predpokladom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je teda stav, ak zmluvné podmienky v rozhodcovskej zmluve boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad.

37. Ústavný súd Slovenskej republiky v Uznesení zo dňa 20.06.2018 sp. zn. IV. ÚS 371/2018-43 odmietol sťažnosť obchodnej spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., ako zjavne neopodstatnenú, Ústavný súd považoval rozhodnutia Okresného súdu, ktorý vyhodnotil obdobnú rozhodcovskú zmluvu za neplatnú a zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, za správnu.

38. Ústavný súd súhlasil s právnym posúdením o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, v zmysle ktorého: „Logickým dôsledkom vyššie uvedených dôvodov bola predmetná rozhodcovská doložka správne posúdená ako neprijateľná zmluvná podmienka v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy, pretože spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa. S poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky nemal rozhodcovský súd vôbec právomoc rozhodovať danú vec, preto predmetný rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul, ale za nulitný právny akt. Právny záver súdu nie je spôsobilé zvrátiť ani ustanovenie bodu 7 vety prvej rozhodcovskej zmluvy podľa ktorého dlžník je oprávnený od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť aj bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní od uzavretia rozhodcovskej zmluvy, ktoré sa však mína účinkom ochrany spotrebiteľa pred dôsledkami rozhodcovskej zmluvy, najmä pokiaľ veriteľ túto možnosť ponúka v rámci formulárovej predtlaču návrhu rozhodcovskej zmluvy bez vyvrátenia zákonnej domnienky o absencii jej individuálneho dojednania (§ 53 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka)... Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu, súd obsadený vyšším súdnym úradníkom správne uvedený návrh na vykonanie exekúcie v zmysle §-u 53 ods. 3 písm. f) bod 4 Exekučného poriadku zamietol."

39. Zmluvná podmienka sa nestáva individuálne dohodnutou podmienkou len tým, že s ňou spotrebiteľ nevyjadrí nesúhlas a dodatočne neodstúpi. V zmysle uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.11.2012, sp. zn. 6 CoE 256/2012, nevyužitie odstúpenia od neprijateľnej rozhodcovskej doložky nerobí doložku individuálne vyjednanou, odstúpenie od zmluvnej podmienky prichádza do úvahy za predpokladu, že je platná. Odstúpiť od zmluvy tak bolo možné iba v prípade, že by bola zmluva platná. Od počiatku absolútne neplatnej zmluvy sa účinne odstúpiť nedá. Ak je zmluva od začiatku neplatná ex tunc, nie sú splnené zákonné podmienky na jej dodatočné zrušenie.

40. Poukázal tiež na rozsudok Krajského súdu Trenčín zo dňa 21.06.2018 sp. zn. 4Co/359/2017 ohľadom určenia neplatnosti rozhodcovskej zmluvy.

41. Dohoda o poskytovaní služieb bola uzavretá v rozpore s dobrými mravmi, pretože na jej základe sú spotrebiteľovi vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadaval, a ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo, čo mu ani nebolo dodané. Veriteľ totiž zinkasuje poplatok za službu, hoci žiadnu službu spotrebiteľovi neposkytol a možno ani v budúcnosti neposkytne. Dohoda o poskytovaní služieb predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, je neplatná. Uvedené potvrdil Krajský súd Banská Bystrica vo svojom rozhodnutí zo dňa 24. 2. 2016 sp. zn. 15Co/39/2016.

42. Krajský súd Nitra vo svojom rozsudku zo dňa 03.12.2019 sp. zn. 12Co/187/2018 považoval dohodu o poskytovaní služby za neplatný právny úkon z nasledovných dôvodov: „Odvolací súd považuje Dohodu o poskytovaní služieb uzavretú medzi sporovými stranami za neplatný právny úkon. Bola uzavretá v ten istý deň a pod tým istým číslom ako úverová zmluva a hoci bola uzavretá na samostatnej listine ako samostatný právny úkon, to ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dojednaná, to jest, že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky ako to tvrdí žalovaný. Dohoda je nepochybne formulárovej zmluvy. Žalovaný nepreukázal, že v danom prípade išlo o zmluvnú podmienku, ktorú si vymienil žalobca. Uvedené okolnosti súvisiace s uzavretím tohto zmluvného vzťahu nemožno zneužívať k záverom individuálnom vyjednaní, že dlžník ma možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na uzavretie aj dohody o poskytovaní služieb. Táto dohoda obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a preto je neplatná. Pri uzavretí dohôd medzi sporovými stranami chýbal prejav vôle žalobcu, ktorého záujmom bolo uzavrieť so žalovaným len úverovú zmluvu. Pokiaľ ide o doplnkové služby, záujmom žalovaného bolo týmto spôsobom obísť zákon, pretože keby sa priamo v úverovej zmluve žalobca zaviazal, že žalovanému zaplatí ďalšiu odplatu vo výške 2,58 % zo sumy chváleného úveru, o čom žalovaný ako dodávateľ veľmi dobre vedel, prejavilo by sa to v cene úveru, v RPMN ako i v odplate za úver.,“

43. Krajský súd Nitra vo svojom rozsudku zo dňa 15.11.2018 sp. zn. 8Co/136/2018 uviedol nasledovný právny názor: „Ustanovenie 3a ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z. z. ustanovuje, že zmluvná pokuta spolu s úrokom z omeškania nesmie prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnených podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády. Irelevantné je tvrdenie žalovaného, že zmluvná pokuta sama o sebe nikdy neprevýši hranicu trojnásobku zákonného úroku z omeškania v zmysle bodu 11.3, keďže na účely nariadenia sa posudzuje súčet všetkých sankcií, v tomto prípade súčet výšky úrokov z omeškania a výšky zmluvnej pokuty. Súčet týchto sankcií (14,6 % a 5%) prekračuje trojnásobok úrokov z omeškania podľa nariadenia (15%) a odvolací súd preto súhlasí s tým, že zmluvná podmienka uvedená v článku 11 je v rozpore so zákonom. Lepšiu situáciu žalobcovi neprivedie ani tvrdenie, že dodržanie zákonom stanovenej hornej hranice sankcií je možné napríklad tým, že si nebude uplatňovať celý úrok z omeškania, ale iba jeho časť. Takéto následné zvažovanie krokov veriteľa, ku ktorým musí dôjsť, aby bola naplnená litera zákona je pre spotrebiteľa neprijateľné. Spotrebiteľ musí byť už v čase uzatváranie zmluvy oboznámený s presnou výškou zmluvnej pokuty a úrokov z omeškania, ktoré si v prípade nesplnenia svojich povinností bude môcť veriteľ od neho vymáhať. Povinnosť dojednať zmluvnú pokutu určením jej výšky alebo určením spôsobu jej určenia je zákonná požiadavka určenou priamo v ust. § 544 ods. 2 Obč. zákonníka a vyššie uvedený spôsob určenia, resp. výpočtu zmluvnej pokuty v Zmluve o spotrebiteľskom úvere tejto požiadavke nezodpovedá, pretože je neurčité a nejasné. Nehovoriac o tom, že od takéhoto neurčitého zmluvného ustanovenia veriteľ odvodzoval aj celkovú výšku pohľadávky, ktorú si voči veriteľovi uplatňoval dohodou o zrážkach zo mzdy. Odvolací súd zároveň upriamuje pozornosť na to, že ustanovenie § 3a ods. 3 nar. prichádza do úvahy len v prípade, ak je splnená podmienka uvedená v odseku 1, teda, ak súčet sankcií neprevyšuje priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne neprevyšuje trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády, tak len v tomto prípade platí, že ak podľa tohto pravidla určené sankcie dosiahnu výšku poskytnutých peňažných prostriedkov, následné sankcie je možné uplatňovať len do výšky úrokov z omeškania podľa nariadenia. Vzhľadom na uvedené odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v tejto časti za vecne správne.

44. Je potrebné trvať na tom, že termín konečnej splatnosti úveru musí byť určený konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do takéhoto vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi (rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 10.12.2012 sp. zn. 16Co/315/2012, rozsudok Krajského súdu

Trnava zo dňa 22.05.2013 sp .zn. 17Co/151/2012), Zmluva musí obsahovať termín konečnej splatnosti úveru. Údaj, o konečnej splatnosti formulovaný tak, že ním je dátum poslednej mesačnej splátky je nedostačujúci, navyše ak absentuje splátkový kalendár, nie je jednoznačne jasné, čo je dátum poslednej mesačnej splátky. Takýto právny názor potvrdzuje aj rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 30.01.2018 sp. zn. 5Co/369/2017.

45. Zmluva o úvere obsahuje nesprávny údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Odplata za dohodu o poskytovaní služby mal byť zahrnutá do celkových nákladov spojených so zaplatením úveru a preto, celkovú čiastku tvorí súčin mesačnej splátky a počtu splátok, teda $81,89 \times 42 = 3\,439,38$ Eur. Pri tejto sume by mala byť RPMN vo výške 70,41 %.

46. Zmluva neobsahuje údaj o celkovej výške úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a v zmluve je uvedená nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa. Súdny dvor EÚ v rozsudku C - 377/14 vo veci Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti FINWAY, a.s. ustálil výklad celkovej výšky úveru tak, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48 ako aj bod I. prílohy 1 tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Ak žalovaní na základe zmluvy o úvere reálne čerpali sumu 1350 Eur (žalovaným bol okamžite započítaný poplatok vo výške 150 Eur), čo vyplýva z výpisu z účtu žalovaných pričom v zmluve je uvedený nesprávny údaj 1500 Eur, má to rovnaké následky ako keby v zmluve údaj o celkovej výške úveru nebol uvedený vôbec. Táto nesprávna celková výška úveru má v konečnom dôsledku za následok, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN a to v neprospech spotrebiteľa, keďže výpočet RPMN závisí od celkovej výšky úveru.

47. Oznámenie veriteľa o schválení úveru je jednostranný právny úkon žalovaného, ktorý nie je súčasťou zmluvy o úvere a preto, náležitosti zmluvy o úvere tam uvedené, nemôžu byť súčasťou zmluvy o úvere.

48. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhuje, aby Krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo výroku ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

49. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné.

50. Predmetom odvolacieho konania bolo v danom prípade posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobe o určenie Dohody o zrážkach zo mzdy, dohody o poskytovaní služieb, ustanovenia čl. 8, bodu 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere, Rozhodcovskej zmluvy ako neprijateľných zmluvných podmienok Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014 za neplatné a o určenie, že Zmluva o revolvingovom úvere je bezúročná a bez poplatkov vyhovel.

51. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobkyňa sa žalobou domáhala výlučne určovacích výrokov, o určenie, že Dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, Dohoda o poskytovaní služieb č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, ustanovenie čl. 8, bodu 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, Rozhodcovská zmluva č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014 sú ako neprijateľné zmluvné podmienky neplatné a o určenie, že Zmluva o revolvingovom úvere je bezúročná a bez poplatkov. Súd prvej inštancie žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel.

52. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len ZoSÚ), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

53. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

54. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

55. Z argumentov v preskúmvanej veci, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o tom, že je potrebné považovať spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobkyni na základe uzatvorenej zmluvy č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014, za bezúročný a bez poplatkov bola absencia obligatórnej zákonom stanovenej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neuvedením termínu konečnej splatnosti (§ 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a predpokladov použitých pre výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j) a tiež neuvedenie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z.. Súd prvej inštancie správne podrobil súdnej kontrole zmluvné ustanovenia podľa ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch a správne vyhodnotil, že uvedená zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožňuje. Súd prvej inštancie konštatoval, že v oznámení veriteľa o schválení úveru je síce uvedený dátum poslednej splátky úveru, avšak v samotnej zmluve nie sú uvedené náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.. Žalovaný argumentuje tým, že súd má prihliadať na obsah zmluvných dojednaní či oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a v súvislosti s uvedením konečnej splatnosti žalovaný uvádza, že ak by súd prvej inštancie riadne zohľadnil všetko čo každú z označených úverových zmlúv tvorí, potom by musel zohľadniť aj to, že z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru.

56. Tu odvolací súd udáva, že pre naplnenie účelu zákona o spotrebiteľských úveroch je nevyhnutné, aby spotrebiteľ si bol vedomý rozsahu svojho záväzku už v čase podpisu zmluvy. K uvedeniu obsahovej náležitosti, vyžadovanej § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu podpisu zmluvy, odvolací súd uvádza, že termín konečnej splatnosti úveru nemožno nahrádzať matematickým výpočtom osobitne pri početných mesačných splátkach. Z uzatvorenej zmluvy vyplýva, v akých splátkach mala žalobkyňa poskytnutý úver platiť, okrem tejto náležitosti však Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžadoval aj uvedenie termínu konečnej splatnosti, keď žiaden takýto termín v zmluve uvedený nie je. Účelom úpravy Zákona o spotrebiteľských úveroch bolo vyjasniť postavenie spotrebiteľa, dať mu informáciu o tom, dokedy bude zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou trvať. Teda je potrebné tento termín konečnej splatnosti úveru uviesť minimálne v rozsahu mesiaca a roka a pokiaľ sa takýto údaj v uzatvorenej zmluve neuvádza, správny je záver súdu prvej inštancie o tom, že zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. f), § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z.). Vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného, že predmetná zmluva má všetky podstatné náležitosti, odvolací súd ešte uvádza, že časť obsahu zmluvy síce možno určiť aj odkazom na obchodné podmienky, nemalo by sa to však týkať podstatných náležitostí zmluvy (ale len dojednaní technického a vysvetľujúceho charakteru), keďže tieto informácie sa musia povinne uvádzať spotrebiteľovi už v predzmluvnom formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 2 ZoSU), a nič by preto, v prípade poctivého prístupu veriteľa, nemalo brániť tomu uviesť ich aj priamo v zmluve. Rovnako na závere, že zmluva o úvere neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru nič nemení ani to, že termín konečnej splatnosti úveru možno odvodiť od ďalších údajov zmluvy, konkrétne od splatnosti splátok úveru a počtu splátok úveru. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon teda striktné, jasne, zrozumiteľne a bez pochyb vyžadoval, aby termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru obsahovala zmluva o spotrebiteľskom úvere. V tomto prípade

samotná zmluva neobsahuje údaj konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, umožňujúci spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať tento termín.

57. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval OZ (ktorým bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj zákon o ochrane spotrebiteľa. Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89 Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA., C-334/92 Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial alebo C-91/92 Paola Faccini Dori a Recrep SRL) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc). Vzhľadom na nadradenosť komunitárneho práva ako rozhodujúceho faktora pri naplnení cieľa smerníc (predovšetkým čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách chrániaci situáciu znevýhodneného postavenia spotrebiteľa a smerujúci k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou), bolo potrebné pri výklade noriem na ochranu spotrebiteľa reflektovať obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach.

58. Pokiaľ žalovaná odvíja termín konečnej splatnosti od určenia dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, resp. že tento termín je určený spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní (v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky, uvedený v oznámení o schválení úveru, je súčasne termínom konečnej splatnosti), termín splatnosti splátky, teda aj splatnosť prvej a poslednej splátky sa žalobkyňa mohla dozvedieť až z oznámenia o schválení úveru, preto uvedená argumentácia neobstoí. Za súčasť zmluvy nemožno považovať oznámenie o schválení úveru. Je zrejme, že jediný údaj v zmluve týkajúci sa splatnosti úveru je uvedenie počtu mesačných splátok 42. Ten však nie je možné bez ďalšieho považovať za splnenie obligatórnej náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. V zmluve nebola určená ani len splatnosť prvej splátky a preto ani prípadným matematickým výpočtom nebolo možné dospieť k tomuto termínu. Termín konečnej splatnosti v čase uzavretia zmluvy o úvere, vzhľadom na uvedené, nemožno považovať za určitý.

59. Obdobné je možné dospieť aj u náležitosti zmluvy a to doby trvania zmluvy. Samotná zmluva takýto termín neobsahovala a keďže v zmluve nebola určená ani len splatnosť prvej splátky, preto ani prípadným matematickým výpočtom nebolo možné dospieť k tomuto termínu.

60. V nadväznosti na námietku odvolateľa je potrebné uviesť, že v dôsledku rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016 (Home Credit Slovakia a.s./Klára Bíróová) bol prijatý zákon č. 279/2017 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, ktorý v zmysle dôvodovej správy upravil obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v prípade absencie ktorých, sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“

61. Požiadavka ZoSÚ ohľadom náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere po vyššie uvedenej novelizácii (s účinnosťou od 1.5.2018), a to uvedenie doby trvania zmluvy (vypustením slov „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“) je v súlade so smernicou (článok 10 ods. 2 písm. c/), ktorá stanovuje povinnosť zrozumiteľne a stručne uviesť dĺžku trvania zmluvy o úvere. V prejednávanej veci však ani pri eurokonformnom výklade by nebolo možné dospieť k záveru, že termín konečnej splatnosti, respektíve doba trvania zmluvy o úvere (časový údaj ohraničujúci začiatok a koniec trvania zmluvy o úvere), keď nebol zrejmy začiatok plynutia doby 42 mesiacov a v dôsledku toho ani jej koniec, predmetná

zmluva zrozumiteľne a zreteľne obsahuje, pričom išlo o okolnosť, ktorej neuvedenie mohlo spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah záväzku.

62. Súd prvej inštancie uviedol, že Zmluva neobsahuje ani presnú výšku toho ktorého nároku tak, ako to má na mysli uvedené zákonné ustanovenie. Spotrebiteľ podľa citovaných zákonných ustanovení má právo na informácie o tom, v akej sume splatil samotnú istinu úveru v mesačných dohodnutých splátkach, akú sumu z toho platí na úroky a v akej výške platí tie úroky. V danom prípade takýto údaj v zmluve absentuje. V čl. 6. zmluvy je špecifikované, že žalobca zaplatí celkom sumu 2142,06 eur, čo predstavuje ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) vo výške 42,80 %, keďže žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1500,- eur. Výška RPMN však bola v zmluve uvedená vo výške 25,42 %. Na druhej strane v bode 5. zmluvy je uvedená RPMN vo výške 26,17 %. V zmluve teda nie je jednoznačne a presne uvedená RPMN tak ako to vyžaduje § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.. Pre absenciu týchto náležitostí zmluvy treba považovať tento spotrebiteľský úver za úver bez poplatkov a bez úrokov ako to vyplýva zo zákona za zákonného ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu podpísania zmluvy. Žalovaný sa k uvedeným argumentom súdu prvej inštancie nevyjadril, to je nevyvrátil ich tvrdenia, avšak pre záver o tom, že zmluva je bezúročná a bezpoplatková však postačuje absencia čo i len jednej náležitosti.

63. Táto skutočnosť potom spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a d) ZoSÚ. Súd prvej inštancie preto v preskúmanom rozsudku správne uzavrel, že predmetnú zmluvu o úvere je nevyhnutné považovať za bezúročnú a bez poplatkov (výrok II.).

64. Odvolací súd sa stotožňuje i s názorom súdu prvej inštancie v tom, že čl. 8, bodu 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Podľa čl. 8 bodu 8.1 v prípade omeškania dlžníka s úhradou mesačnej splátky alebo jej časti alebo záväzku podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá, je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,04% dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 14,6%). Súd prvej inštancie správne ustálil, že ustanovenie o zmluvnej pokute bolo obsiahnuté v zmluve, ktorá je štandardnou formulárovou zmluvou bez možnosti ovplyvnenia obsahu tohto dojednania žalobcom ako spotrebiteľom. V danom prípade zmluva uzatvorená stranami sporu v bode 13 uvádza, že riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril veriteľ s dlžníkom zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania a zmluvné strany prehlasujú, že žiadosť/zmluvu vrátane zmluvných dojednaní prečítali, že bola uzatvorená so slobodnej vôle, jej obsahu riadne porozumeli a na dôkaz tejto skutočnosti pripájajú aj podpisy. Zmluvné dojednania, na ktoré zmluva odkazuje v čl. 8 bod 8.1 upravuje nárok žalovaného na zmluvnú pokutu. Vychádzajúc z uvedeného je potrebné konštatovať, že v predmetnej zmluve medzi stranami sporu nebola individuálne dohodnutá zmluvná pokuta, zo strany žalovaného nebolo preukázané, že by žalobkyňa oboznámila so zmluvnými dojednaniaми zmluvy o revolvingovom úvere. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi stranami sporu nebola platne dohodnutá zmluvná pokuta, keďže táto bola uvedená iba v zmluvných dojednaniach v čl. 8 bod 8.1. Keďže žalovaný nepreukázal platné dohodnutie zmluvnej pokuty so žalobkyňou ako spotrebiteľom, či už priamo v spotrebiteľskej zmluve alebo nepochybným spôsobom, že k týmto zmluvným dojednaniam žalobkyňa ako spotrebiteľ pristúpila, záver súdu prvej inštancie, keď túto zmluvnú podmienku určil ako neprijateľnú a neplatnú, je správny. Napokon na odvoláciu námietku odvolací súd ešte dodáva, že ustanovenia o zmluvnej pokute sa netýkajú hlavného predmetu plnenia.

65. Podľa § 298 ods. 1 CSP súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve, alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky, alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu, alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

66. Podľa vyššie uvedeného však bolo potrebné citovať zmluvnú podmienku, ktorú súd vyhlásil za neprijateľnú aj vo výroku rozhodnutia (viď napr. rozhodnutie NS SR 4 Cdo 143/2015), preto odvolací súd predmetný výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie v naznačenom smere upresnil, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

67. Žaloba o vyslovenie, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná, je osobitným právnym prostriedkom ochrany spotrebiteľa, a to obdobne, ako je napríklad v prípadoch ochrany pred diskrimináciou považovaná za takýto osobitný právny prostriedok ochrany práva žaloba o vyslovenie, že bolo porušené právo žalobcu na rovnaké zaobchádzanie, alebo v prípadoch ochrany osobnostných práv žaloba o vyslovenie, že určitý výrok je nepravdivý, resp., že bolo určitým spôsobom neoprávnene zasiahnuté do osobnostných práv. Povaha takejto žaloby ako osobitného právneho prostriedku ochrany spotrebiteľa (a teda nie ako určovacej žaloby) bola naznačená už v rozhodnutí Najvyššieho súdu zo 14. septembra 2016 sp. zn. 6 Cdo 389/2015. V tomto rozhodnutí najvyšší súd v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva, konštatoval, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

68. Pod neprijateľnou podmienkou možno rozumieť dojednanie nachádzajúce sa v spotrebiteľskej zmluve, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

69. Neprijateľná podmienka je konkrétne dojednanie v spotrebiteľskej zmluve a preto je rozdiel medzi samotnou zmluvou, pre takúto dohodu platia všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonník) a zmluvnou podmienkou ako jej súčasťou.

70. Podľa žalobného návrhu a i z výroku rozhodnutia súd definoval (v súlade s podaním žalobkyne) samotné zmluvy a to Dohodu o zrážkach zo mzdy, Dohodu o poskytovaní služieb, rozhodcovskú zmluvu ako zmluvné podmienky Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 17.10.2014. Z obsahu odôvodnenia žaloby, ale i z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že predmetom žaloby bolo určenie neplatnosti samotných vyššie uvedených zmlúv, čo však nekorešponduje so samotným výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie. Preto odvolacia námietka žalovaného v tom, že vyššie uvedené zmluvy nie sú zmluvné podmienky úverovej zmluvy, ak tak všetky označené právne úkony sú samostatné čo do ich formy, a rovnako aj čo do ich vzniku, bola dôvodná.

71. Avšak súd správne posudzoval platnosť samotných zmlúv s ohľadom na charakter konania, obsah žaloby a skutkové tvrdenia. Tu odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo 268/2019 z 25. novembra 2020, kde „Predmet konania (resp. obsah žaloby) nie je tvorený výlučne žalobným návrhom (petitum), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opísaním skutkového deja (causa petendi). Na základe žalobného návrhu a opísania skutkového deja možno individualizovať predmet konania. Súd je viazaný petitom žaloby po obsahovej stránke a tento petit je potrebné vykladať v súvislosti so skutkovými tvrdeniami žalobcov v spore. Súd má skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný žalobný návrh.“

72. V prejednávanej veci súd prvej inštancie správne posúdil neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 17.10.2014, ktorá bola uzatvorená medzi stranami sporu. Bez pochybností možno konštatovať, že dohoda o zrážkach zo mzdy má spotrebiteľský charakter, keďže takýto charakter má aj zmluva o revolvingovom úvere, na základe ktorej žalovaný ako veriteľ poskytol žalobkyni ako dlžníčke peňažné prostriedky ako úver. Správne preto súd prvej inštancie v zmysle požiadavky žalobkyne podrobil súdnej kontrole zmluvné podmienky majúce charakter podmienok potenciálne spôsobilých vytvoriť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Nemali by byť totiž žiadne pochybnosti o tom, že spotrebiteľ je v kontraktačnom procese slabšou zmluvnou stranou, či už z dôvodu neinformovanosti, resp. vyjednávacej pozície pri pokuse dosiahnuť zmenu v zmysle

vlastných predstáv o podmienkach zmluvy, ktorá bola naformulovaná dodávateľom vopred. Zmluva o revolvingovom úvere, ktorú strany uzatvorili, spĺňa charakteristiku spotrebiteľskej zmluvy a ak v súvislosti s uzatvorením zmluvy o revolvingovom úvere bola uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným aj dohoda o zrážkach zo mzdy, je náležitým zaoberať sa tým, či dohoda o zrážkach zo mzdy, na základe ktorej by sa do dispozičnej sféry žalovaného mohlo dostať aj plnenie z neprijateľnej zmluvnej úverovej podmienky, je v konkrétnom prípade platným právnym úkonom. Posúdenie každého nároku je totiž vecou individuálnych skutkových zistení. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy je legitímnym prostriedkom a ak neexistuje hoci len potencionálne riziko vymoženia nezákonného, či inak nečestného plnenia, je tento inštitút prípustným prostriedkom, ktorý umožňuje obídením súdneho procesu siahnuť na majetok dlžníka. Ak však existuje čo i len hrozba vymoženia nečestného plnenia, je dôvod chrániť spotrebiteľa pred hroziacim rizikom. Predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok újinného práva, a to ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobia hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľné zmluvné podmienky). Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä, ak existuje nebezpečenstvo, že sa v euronekonformnom procese zrážok zo mzdy, na základe dohody o zrážkach zo mzdy, zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad (porovnaj rozsudok C-106/77 Simmenthal). Ak by vnútroštátne právo umožnilo obísť takéto preskúmanie prostredníctvom uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy, išlo by o pozbavenie Smernice 93/13/EHS a jej užitočného účinku. Na zdôraznenie správnosti tohto záveru odvolací súd poukazuje na znenie písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-30/12 P.P.-POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Pre záver súdu bolo relevantné, že predmetná dohoda vzhľadom na jej osobitný význam bola vyhotovená z hľadiska podcenenia jej významu zo strany priemerného spotrebiteľa a umožňuje siahnuť spotrebiteľovi na majetok a vymôcť aj plnenia z poplatkov, ktoré sú neprijateľné. Práve žalobcovia a ich majetková sféra je v ohrození neprimeranej výšky zrážok zo mzdy, ktorých konečnú výšku určuje žalovaný svojim jednostranným rozhodnutím. V konaní pred súdom by mohla byť pohľadávka vyčíslená v zákonnej výške, čo sa žalovaný snaží touto dohodou obísť a preto je namieste práve táto určovacia žaloba. V opačnom prípade žalovaný výšku svojho nároku, ktorú si takto môže sám určovať, nebude mať potrebu nijako revidovať. Tento výklad je v súlade s judikatúrou Európskeho Súdneho dvora, ktorej charakteristickou črtou je ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany (porovnaj rozsudok NS SR zo dňa 18.11.2015, sp. zn. 8Cdo 483/2014).

73. Práve predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť prípadné neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve o revolvingovom úvere, keďže iba ich predložením zamestnávateľovi žalobkyne a oznámením výšky jeho dlhu podľa vlastného uváženia žalovaného, je zamestnávateľ povinný vykonávať zrážky zo mzdy žalobkyne bez toho, aby žalovaným požadovaná pohľadávka voči žalobkyňi prešla súdnym prieskumom jej oprávnenosti. Aj napriek tomu, že v dohode o zrážkach zo mzdy je uvedená výška pohľadávky v samostatnom bode IV., zároveň je tam uvedené, že pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi zabezpečované touto dohodou sú tvorené úverom vrátane všetkých prípadných revolvingov poskytnutých dlžníkovi, príslušenstvom úveru, prípadne zmluvnými pokutami, nákladmi, ktoré veriteľovi preukázateľne vznikli v súvislosti s vymáhaním uvedených pohľadávok a ďalšími prípadnými pohľadávkami, ktoré vyplynú/vzniknú na základe alebo súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere a jej dodatkami. Je teda možné, že v rámci takto vyčíslenej pohľadávky žalovaného voči žalobkyňi sa môžu ocitnúť aj nároky, ktoré sú sporné a ktorých spornosť je takto vyňatá zo súdneho prieskumu. Inak povedané, sám žalovaný rozhodne o celkovej výške dlhu žalobcu ako spotrebiteľa voči žalovanému ako dodávateľovi, ktorý takto sám rozhoduje, že ním takto kvantifikovaná výška pohľadávky nebude vychádzať zo zmluvných podmienok, ktoré sú neprijateľnými. Výkon zrážok zo mzdy je tak súkromným procesom, ktorý nepodlieha nijakej kontrole primeranosti a žalobca je tak vystavený neprimeranému konaniu zo strany žalovaného ako dodávateľa.

74. Z uvedených dôvodov odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že dohoda o zrážkach zo mzdy tak, ako je formulovaná, umožňuje žalovanému ako dodávateľovi obchádzať účinnú justičnú kontrolu, čím reálne dochádza k narušeniu rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech práv žalobcu ako spotrebiteľa a z tohto dôvodu je považovaná za neplatnú, ako to správne ustálil súd prvej inštancie. Určením neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy sa zároveň vyrieši podstatná sporná otázka, či je žalobkyňa povinná uhrádzať žalovanému svoj dlh prostredníctvom tohto zabezpečovacieho inštitútu alebo nie a zároveň sa rozhodnutím súdu odstráni pochybnosti o platnosti či neplatnosti tohto zabezpečovacieho inštitútu.

75. Žalobkyňa sa domáhala i určenia neplatnosti Dohody o poskytovaní služieb. Nakoľko právny úkon uzavretia Dohody o poskytovaní služieb je právnym úkonom, ktorý bezprostredne nadväzuje na spotrebiteľskú zmluvu, aj na tento právny úkon je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Súd má za to, že pri uzatváraní Dohody o poskytovaní služieb (ktorá má formu predtlačeneho formulára) došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti žalovaného, a ktorá podstatne narušila ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ku ktorému sa dostala. Žalovaný nekonal pri uzatváraní vyššie uvedenej dohody s odbornou starostlivosťou, pretože v konaní nepreukázal, že žalobkyni ako priemernému spotrebiteľovi boli akokoľvek vysvetlené (v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti) následky uzavretia uvedenej dohody, a to najmä s ohľadom na jej odplatosť vo výške vyššej ako celková odplata za poskytnutie úveru. Navyše žalobkyňa od počiatku namieta, že jej neboli vysvetlené zmluvy a ani ich prílohy.

76. Žalovaný takýmto konaním porušil odbornú starostlivosť vo vzťahu k spotrebiteľovi, pretože nekonal na úrovni osobitnej starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, a ktorá by zodpovedala čestnej obchodnej praxi. Zároveň použitím obchodnej praktiky došlo k podstatnému narušeniu ekonomického správania žalobkyne ako priemerného spotrebiteľa, nakoľko obchodná praktika bola žalovaným využitá na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil. Je nepochybné, že žalovaný tým, že nevysvetlil žalobkyni všetky dôsledky podpísania zmluvy o poskytovaní služieb z jej strany (najmä navýšenie celkovej sumy odplaty o viac ako 100%), narušil ekonomické správanie žalobkyne ako spotrebiteľa, v dôsledku ktorého urobila rozhodnutie, ktoré by ako informovaný spotrebiteľ inak neurobila.

77. Súd má za to, že nie je dôvodné očakávať, že by sa spotrebiteľ v prípade, že by mu boli poskytnuté podstatné informácie zo strany žalovaného, rozhodol podpísať uvedenú dohodu o poskytovaní služieb, keď v takom prípade pri poskytnutí úvere 1.500,- eur by mal celkovo uhradiť sumu 3.593,58 eur (2.142,06 eur + 1.451,52 eur (č.l. 78)), pričom by za takto zvýšenú odplatu nemal dostať adekvátne protiplnenie. Služby pre žalobkyňu mali spočívať v informácii o zostávajúcich záväzkoch, odklade splatnosti splátok, informácii pred splatnosťou splátky, informácii o prijatí platby, vyhotovení a zaslaní kópie dokumentácie, zmeny zmluvy na podnet klienta, prepárovaní platieb na príslušnú zmluvu, druhej upomienke zdarma, podpore call centra a osobnom stretnutí s viazaným finančným agentom. Ide však o bežné služby, ktoré poskytujú banky i nebankové subjekty, a ktoré by mala pokrývať odplata za úver. Navyše výška odplaty za uvedené služby je úplne neprimeraná tomu, že tieto služby ani nemusia byť poskytované pravidelne, resp. nemusia byť za trvania úverového vzťahu poskytnuté vôbec.

78. Súd teda dospel k záveru, že v uvedenom prípade pri uzatváraní predmetnej dohody došlo k nekalej obchodnej praktike zo strany žalovaného, nakoľko boli naplnené znaky nekalosti obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 2 zák. č. 250/2007 Z.z.. Zároveň súd dospel k záveru, že skutočným účelom dohody o poskytovaní služieb bolo navýšiť odplatu za poskytnutý úver, a to o viac ako o 100%, a tým k obchádzaniu § 53 ods. 6 OZ. Zároveň došlo k obchádzaniu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože žalovaný dosiahol to, že odplatu služby nezapočítal do výpočtu RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Z uvedeného dôvodu súd Dohodu o poskytovaní služieb zo dňa 17.10.2014 považuje za priečiace sa dobrým mravom a zároveň za obchádzajúce zákon, preto v zmysle § 39 OZ za absolútne neplatnú, a teda nespôsobujúcu žiadne právne účinky.

79. Odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie aj s ohľadom posúdenia neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ktorá bola uzatváraná v súvislosti so žiadosťou dlžníka (žalobkyne) o poskytnutie revolvingového úveru. Na doplnenie záverov súdu prvej inštancie ohľadom určenia neplatnosti rozhodcovskej zmluvy č. 8500085544 zo dňa 17.10.2014 odvolací súd považuje za nevyhnutné poukázať na správnosť záveru súdu prvej inštancie, ktorý posúdil predmetnú rozhodcovskú zmluvu za neplatnú, keď síce rozhodcovská zmluva je formulovaná na samostatnej listine, avšak dopredu pripravená veriteľom, obsahujúca náležitosti rovnaké ako v množstve ďalších prípadov, ktoré sú odvolaciemu súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti, nijako nespĺňa kritériá individuality, či jednotlivého prístupu s ohľadom na potreby konkrétneho spotrebiteľa. Je zjavné, že ide o formulárovú zmluvu, opakovane uzatváranú so spotrebiteľmi, s vopred určenými podmienkami, ktorá jednoznačne podlieha skúmaniu existencie neprijateľných zmluvných podmienok v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o posúdenie samotného obsahu rozhodcovskej zmluvy z hľadiska jej prijateľnosti v spotrebiteľskom zmluvnom vzťahu, odvolací súd považoval za rozhodujúci fakt, že táto

dohoda bola uzavretá z iniciatívy veriteľa, v jeho záujme a v snahe zabezpečiť svoj vlastný prospech. Aj pri existencii deklarovanej alternatívy riešenia súdnych sporov (v súdnom i v rozhodcovskom konaní), táto bola len zdanlivá, pretože núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu pred rozhodcovským súdom vybraným zo stany veriteľa. Je pritom evidentné, že spory z úverových zmlúv sú vedené takmer výlučne na základe žaloby veriteľa, nie dlžníka a to rozhodcovským súdom majúcim povahu súkromno-právneho subjektu.

80. V súvislosti so žalovaným namietaným prejavom nespokojnosti s rozsudkom okresného súdu odvolací súd ešte konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavné akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, čo v danom prípade splnené bolo. Pokiaľ aj súd prvej inštancie nedal odpoveď na všetky argumenty žalovaného, tieto v relevantnej časti doplnil odvolací súd.

81. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v napadnutej časti výroku II. a III. (výrok o náhrade trov konania) a výroku I. v časti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky (čl. 8, bod 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere) potvrdil, s tým, že v tejto časti (výroku I.) odvolací súd upresnil a doplnil citáciu danej neprijateľnej zmluvnej podmienky a vo zvyšnej napadnutej časti výroku I. tento zmenil podľa ust. § 388 CSP tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

82. Podľa § 355 ods. 2 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

83. Pokiaľ ide o výrok IV. (o povinnosti zaplatiť súdny poplatok), v tejto časti odvolanie nie je prípustné, preto odvolací súd odvolanie žalovaného v tejto časti podľa ust. § 386 písm. c) CSP odmietol, keď nebol tu dôvod na jeho zrušenie v zmysle ust. § 389 ods. 2 CSP.

84. O náhrade trov konania sporových strán súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a žalobkyni, ktorá bola v konaní úspešná (výrok I. bol zmenený iba s ohľadom na jeho formu), priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, a to po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia.

85. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).